

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · udateret [okt. 1847] · til Henriette Kierkegaard

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · udateret [okt. 1847] · til Henriette Kierkegaard", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b1-txt-shoot-n36.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · udateret [okt. 1847] · til Henriette Kierkegaard

Kjære Jette!

Det er mig kjert, at De selv har givet Anledningen til at sende medfølgende Exemplar. De bærer da selv Ansvaret, og vil vel selv desto omhyggeligere vaage over, at det ikke skeer, hvad der vilde være mig ukjert, om De ved at læse Bogen eller ved at læse noget enkelt Partie i den paa nogen Maade skulde collidere med min Broders Forestilling om hvad der er gavnlig eller skadelig Læsning.

See derfor har jeg indrettet det saaledes, at Eftertrykket ingenlunde kommer til at hvile paa, om De nu læser eller ikke, hvad jeg aldrig forpligter Nogen til og da i Særdeleshed ikke Den, hvem jeg dog vel ikke kan ønske at besvære – med et Fri-Exemplar.

Det er mit eget Exemplar, oprindeligen bestemt for mig selv: det har altsaa et reent personligt Forhold til mig ikke i Egenskab af Forfatter saaledes som de andre Exemplarer, men snarere som havde Forfatteren foræret mig det. Imidlertid forekommer det mig nu, at det har forfeilet sin Bestemmelse, og først finder sin rette Bestemmelse ved at bestemmes for Dem, – det eneste Exemplar af hele Oplaget, der egnede sig hertil. – Det er fra Bogbinderens Haand (og i at bedømme Bogbinder-Arbejde er jeg dog vel upartisk) nydelig udstyret. – Det er gjennemlæst af mig, og forsaavidt altsaa et læst Exemplar. See, nu er Alt i sin Orden. De kan et lille Øieblik beundre Bogbinderens Kunst, som De vilde beundre en hvilken som helst anden Kunst-Gjenstand; derpaa kan De – et længere Øieblik, hvis det er Dem kjert, glædes ved Tanken om at det er en Foræring; og derpaa kan De lægge Bogen hen (– thi den er læst –), gjemme den som man gjemmer en Foræring, gjemme den omhyggeligt – hvis den er Dem en kjer Foræring.

Dog nok herom. Det gjorde mig ondt, at jeg ikke kunde tage Afskeed med Dem, jeg haaber, at dette lille Brev, hvorved jeg tager Afskeed, vil finde Dem saa vel, som jeg fandt Dem ved min Ankomst. Tab for Alt ikke Lysten til at gaae: jeg gaaer mig hver Dag det daglige Velbefindende til og gaaer fra enhver Sygdom; jeg har gaaet mig mine bedste Tanker til, og jeg kjender ingen Tanke saa tung, at man jo kan gaae fra den. Selv om man gik saaledes efter sit Helbred, at dette bestandigt var een Station forud – jeg vilde dog sige: gaae! Det er jo ogsaa aabenbart at man dog ved at gaae bestandigt kommer Velbefindendet saa nær som det er En muligt, selv om man ikke ganske naaer det, men ved at sidde stille, og jo mere man sidder stille, desto nærmere kommer Ildebefindendet. Kun i Bevægelse er Sundheden og Frelsen at finde. Nægter Nogen, at Bevægelsen er til: saa gjør jeg som Diogenes, saa gaaer jeg. Negter Nogen at Sundheden er i Bevægelsen, saa gaaer jeg fra alle sygelige Indvendinger. Naar man saaledes bliver ved at gaae, saa gaaer det nok. Og ude paa Landet har De jo alle Fordelene; De er ikke udsat for at blive standset inden De lykkelig og vel er kommen ud af Porten, De er hell. ei udsat for at blive opsnappet paa Hjemveien. Jeg erindrer netop hvad der for nogen Tid siden hændte mig, og hvad der da oftere er hændt mig. Jeg havde gaaet en halvanden Time, havde faaet tænkt meget, og var ved Bevægelsens Hjælp, ret bleven mig selv et yderst behageligt Menneske. Hvilken Lykke, og som De vel kan tænke, hvilken Omsorg for om muligt at frelse min Lykke hjem. Jeg iler altsaa hurtigt, med nedslaget Øie stjæler jeg mig saa at sige gjennem Gaderne, i Tillid til at have Fortougsret regner jeg paa slet ikke at behøve at see mig for (hvorved man dog saa let bliver fangen netop naar man seer sig for – for at undgaae) og iler saaledes med min Lykke paa Fortouget (thi Forbuddet mod at bære Noget paa Fortouget strækker sig ikke til Lykken, der gjøre En lettere) – lige paa en Mand, der altid lider af Ildebefindende, og derfor med nedslaget Øie, trodsende paa sit Ildebefindende, end ikke mener at behøve at see sig for, naar han ikke har Fortougsret. Jeg var standset. Det var en velfornemme Mand, som nu bærede mig med en Samtale. Saaledes var Alt tabt. Efter endt Samtale var der for mig kun Eet at gjøre: istedenfor at gaae hjem at gaae igjen.

Der er som De selv seer virkeligen ikke mere Plads i dette Brev, og derfor afbryder jeg denne Samtale – thi det har dog forsaavidt været en Samtale, som jeg bestandigt har tænkt Dem tilstede.

Lev vel!

Deres

S. Kierkegaard.

Til

Frue Henriette Kierkegaard

Pedersborg

fr.

p. Sorøe

Hermed en Pakke.